

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 490/2013-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. R., N., zastúpeného advokátom Mgr. Š. J., K., vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 44 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 597/2012 z 9. januára 2013 v spojení s uznesením Okresného súdu Pezinok sp. zn. 9 P 72/2012 z 31. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. R. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená 11. apríla 2013 faxom a 12. apríla 2013 osobne sťažnosť Ing. P. R. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 44 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v

Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 597/2012 z 9. januára 2013 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 P 72/2012 z 31. októbra 2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Meritom podanej ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktoré rozhodli predbežným opatrením o úprave styku s jeho maloletým synom a výške vyživovacej povinnosti voči nemu. Oba sudy rozhodli podľa jeho názoru v rozpore so skutkovým stavom veci, jeho oprávnenými nárokmi a dispozičnými možnosťami a záujmami maloletého dieťaťa. Na ním v odvolaní uvedené pochybenia v postupe okresného súdu účinne nereagoval ani krajský súd ako súd odvolací. V ostatnom pristúpil sťažovateľ k podaniu sťažnosti pred ústavným súdom.

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „*svojím rozhodnutím vyslovil, že:*

Základné práva navrhovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48, čl. 44 ods. 1, 3 a 4 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru porušené boli.

Zrušuje sa Uznesenie Okresného súdu Pezinok pod číslom konania 9 P/72/2012-349 a Uznesenie Krajského súdu v Bratislave pod číslom konania 11 CoP/597/2012-639.

Sudkyňa Okresného súdu Pezinok... je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Pezinok pod spis. zn. 9 P/72/2012.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa

odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, alebo ak to je možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej priložených príloh ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom, nespĺňa všetky zákonom predpokladané náležitosti návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. b) a ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

8. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd výslovne

zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

9. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili [písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody [písm. b)], a označenie, proti komu smeruje [písm. c)]. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

10. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľom predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre jeho rozhodnutie v uvedenej veci. Sťažovateľ síce v petite podanej sťažnosti uvádza, ktoré jeho základné práva mali byť porušené, avšak neuvádza, v dôsledku akého postupu okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu takto označených práv, a navyše napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu neoznačil/neidentifikoval dátumom ich vydania. V neposlednom rade sťažovateľ v navrhovanom petite žiada ústavný súd, aby vylúčil sudkyňu prejednávajúcu jeho vec na okresnom súde, na čo nie je ústavný súd zmocnený ani ústavou ani zákonom o ústavnom súde. Navyše sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený advokátom, nepriložil k sťažnosti napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, a to aj napriek tomu,

že sa na ich doloženie odvoláva v texte podanej sťažnosti z 11. apríla 2013 a jej doplnení z 18. apríla 2013.

11. V súvislosti s uvedenými nedostatkami (bod 10) ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

12. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013